



Елин Пелин

Сънят на поточетата

Спят в усоите планински,
като мънички деца,
вледенелите потоци
с белосребърни лица.

Тъмните гори ги пазят
и им пеят нощ и ден,
сутрина над тях високо
облик спира се румен.

– Тихо! – шепне планината. –
Нека спят децата мои
и пазете да не влиза
вятър в тъмните усои!

И сърните диви, плахи,
леко бродят окол тях,
веселите самодиви
спират кръшния си смях...

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5727>]